

De historische band van de Palestijnen met hun land.

Er zijn vele manieren om het Israëliësch-Palestijnse conflict te benaderen. Een ervan is de historische, of beter de demografische benadering ervan. Het probleem is echter dat veel historische overzichten niet verder terug gaan dan het einde van de 19^e eeuw, het begin van de moderne Joodse migratie naar Palestina. In mijn boek: **Palestina en Israël: een verzwegen geschiedenis** (Kok Boekencentrum) Utrecht 2018, heb ik – zonder de band tussen land en Jodendom uit het oog te verliezen – vooral aandacht besteed aan de historische verwevenheid van andere bevolkingsgroepen met hetzelfde land. Groepen die ik heb samengevat onder de noemer Palestijnen, omdat dit nu eenmaal een van de meest gangbare namen is geweest, waarmee land en inwoners door de geschiedenis bekend stonden en nog bestaan. Palestina is meer dan dertig eeuwen de benaming geweest van deze landstreek in het zuiden van de Levant zoals we gemakshalve de kuststrook aan de oostkant van de Middellandse Zee aanduiden. Het ontstaan en bestaan van de moderne staat Israël heeft als donkere historische keerzijde al meer dan zeventig jaar de Palestijnse Naqba (Ramp) en het stelselmatig verlies, c.q. roof van Palestijns erfgoed. Dat geldt niet alleen Palestijnse land, maar ook de Palestijnse geschiedenis, taal en cultuur.

Mijn boek gaat niet over de afgelopen eeuw, maar juist over de voorgeschiedenis van Israël en Palestina in het omstreden land. Ik heb het een verzwegen geschiedenis genoemd. Mijn heeft mij verweten dat de titel eigenlijk opzettelijke Joodse geschiedvervalsing impliceert. Inderdaad hield mijn boek ook een kritische afrekening in met bestaande geschiedenisbeelden. Niet alleen van zionistische of zogenaamde Bijbels-historische geschiedbeelden, maar ook van ideeën en voorstellingen die vaak bestaan bij mensen binnen en buiten de kerken over de blijvende band tussen Joden met hun land van oorsprong. Waarbij al snel de autochtone bewoners van eeuwen her over het hoofd worden gezien. En niet alleen de Palestijnse christenen, 'the forgotten faithful'.

Een dergelijke werkwijze is niet nieuw. Kijk maar hoe na 75 jaar bevrijding ons historisch beeld van bezetting en bevrijding niet alleen wordt gevierd, maar ook bijgesteld. Hetzelfde geldt ook voor de zogenaamde 80-jarig oorlog en de 'Gouden Eeuw'. Ook het gangbare, klassieke beeld over het ontstaan van Israël is aan revisie toe. Dat is niet alleen het werk van de 'New Historians' in Israël, maar ook van de internationale gemeenschap, die nog altijd geroepen is hun belofte van een eigen, levensvatbare staat Palestina in te lossen. En zeker van allen, die zich willen inzetten voor een rechtvaardige vrede tussen Joden en Palestijnen. In een politieke sfeer en ontwikkeling, die geneigd is de Palestijnen niet alleen hun land, maar ook hun cultuur, hun taal, hun heiligdommen en geschiedenis, kortom hun eeuwenoude eigen identiteit als volk te ontnemen, is dat ook hard nodig.

De enige echte historische realiteit is het land zelf met zijn diverse landschappen aan weerszijden van de Jordaan en als brug tussen verschillende continenten. Een divers landschap met een diverse bevolking alle eeuwen door. Mijn historische exercitie heeft als uitkomst dat er nooit een periode is geweest in de geschiedenis waarin die land alleen werd bewoond door Joden, laat staan in bezit was van Joden. De namen Israël en Palestina duiken voor het eerst op in de 13^e eeuw v.Chr. in Egyptische inscripties. In die periode zijn ze beide migranten op zoek naar een vaste woon- en verblijfplaats in Kanaän. In bezet gebied, want Egypte is er dan de baas. Vanaf dit primitieve begin volgt dit boek het spoor van de Palestijnen en Israëlieten tot aan de

Eerste Wereldoorlog. Het is geschreven als een regionale geschiedenis van Palestina en Jordanië in het licht van modern historisch en archeologisch onderzoek. De verschillende Palestina's aan weerszijden van de rivier de Jordaan werden al meer dan dertig eeuwen doorkruist en bewoond door volken en stammen overal vandaan. Ze werden vaak ook bezet door grootmachten overal vandaan. Palestijnen deelden met de andere volken, onder wie ook Israëlieten, Judeeërs en hun Joodse nazaten, dezelfde geschiedenis op de bodem van Palestina en Kanaän. Mijn boek roept dan, hoop ik, de vraag op waarom vandaag niet kan wat altijd al mogelijk was? En het wil vooral ook helpen te begrijpen waarom de thans levende Palestijnen wat ook hun herkomst is geweest en waar ze nu ook wonen, net als Israël geworteld zijn in hun erfgoed en nog altijd recht hebben op een eigen land, volk en staat.

Meindert Dijkstra (20 september 2019 Kairos-Sabeel)

Stelling:

Het is de tragedie van het moderne Israël dat ze werd ontworpen in het koloniale Europa van de 19^e en 20^e eeuw, maar nog altijd zichzelf met koloniale claims wil verwezenlijken in een wereld die het kolonialisme heeft verworpen (vrij naar Maxime Rodinson). Op grond van de historische demografie van het land kan men constateren dat een exclusieve claim op het hele gebied verwerpelijk is en op den duur op basis van de huidige demografische ontwikkelingen ook onmogelijk zal zijn.